

Deventer verhaal eindjaren '60

Harry Rauw en de Assenstraat Deventer

(Tekst Allard van Lenthe, 2016).

Vroeger was beter.

Vroeger hadden we op de hoek van de Vleeshouwer straat en de Assenstraat een Doe-het-zelf-winkel, waar Deventenaren uit alle delen van de stad naar toe gingen: de Doe-het-zelf-zaak Jan Rauw. Nu is er een patisserie, een obesitas-zaak.

Het is 29 augustus 2016, ik sta in een rij wachtenden om afscheid te nemen van Harry Rauw, die in zijn Doe-het-zelf-zaak ligt opgebaard.

Ik sta in de rij, ik praat met mensen die ik ken, we halen herinneringen op aan de gloriejaren van Harry Rauw en van de Assenstraat.

De Assenstraat ziet er met dichtgetimmerde huizen en in elkaar gezakte schuurtjes vervallen uit.

De gemeente zit er mee in de maag. In het gemeentehuis gaan stemmen op om de straat voor de helft af te breken en te verbreden tot een busbaan tussen de Brink en het Grote Kerkhof.

Tegen dat plan komt goddank veel oppositie, maar wat is het alternatief?

Tien jaar later komt de PvdA-wethouder Bernhard Duimel met een oplossing: een door het Rijk gefinancierd sociaal woningbouw project. Een straat voor de gewone man.

Gemeentearchitect Harrie Rademakers tekent voor het ontwerp en renovatie met snijramen boven de deuren en met de Venetiaanse schoorstenen.

Aart Oudemans.

Toen ik in de eindjaren '60 in Deventer kwam, moest ik wel eens bij Aart Oudemans in de Assenstraat zijn. Aart Oudemans is directeur van Kluwer Uitgeverij en heeft zijn kantoor in de Assenstraat 10.

Aart is een notabele, maar ik mag Aart tegen hem zeggen, want hij is voorzitter van de Stichting Sociaal Cultureel Werk Deventer. Ik werk sinds kort bij het Jongeren centrum De Zambar-Brink 30 en dit Jongeren centrum valt onder deze stichting.

'Je kunt altijd bij me langskomen,' zegt hij, 'Tenminste wanneer je ergens mee zit. Je moet het wel kort houden, want ik hou niet van geneuzel en koffiepraatjes. Die heb ik thuis al genoeg!'

'Er moet een nieuwe licht- en geluidsinstallatie in De Zambar komen,' zeg ik. 'Maar er is geen vervangingsreserve. Het is een uitgave van 1200 gulden. Ik heb het niet!'

'Daar hoef ik niet lang over na te denken', zegt Aart, 'Een Jongeren centrum zonder een geluidsinstallatie is niks. Bestel er maar één en laat de rekening naar mij sturen. Ik heb een aandelenclubje. We kunnen voor dit doel wel een paar aandelen verkopen!'

Ik sta binnen 5 minuten weer op straat.

De Bajes en La Cabane

Ik sta op 29 augustus 2016 in een rij wachtenden om afscheid te nemen van Harry Rauw, die in zijn Doe-het-zelf-zaak ligt opgebaard.

Ik praat met Jozka van Vuure, die drie jaar lang de achterbuurman van de familie Rauw was. Hij had daar een voormalige gevangenis gekraakt en van dit kraakpand een atelierwoning met bed en breakfast gemaakt

Ik raak in gesprek met Bob Wielinga, die eind jaren '60 de scepter zwaait in de bar-dancing La Cabane. La Cabane is een vrije-jongens-café in een voormalige bioscoop halverwege de Assenstraat naast een houtopslag van de familie Rauw.

Ik kom er iedere vrijdagavond en op een avond is er brand. We moeten vluchten naar het achterbalkon op twee hoog. Molukkers hebben in het pand een brand gesticht. Ze mogen La Cabane niet in, daarom stichten ze er brand.

Wij cafégängers zitten als ratten in de val, maar vinden dat een geweldige grap. We heffen ons biertje op naar de brandweer en naar de mensen beneden op straat.

Daar loopt Harrie Rauw ook! Harry, Harrie!

Harry Rauw.

Er is goed en kwaad, er zijn goede en slechte middenstanders. Harry Rauw is een goede middenstander.

Je krijgt een persoonlijke bediening en een uitvoerige uitleg over het gebruik en de herkomst van de producten. Hij neemt er de tijd voor, ook wanneer er een lange rij wachtenden voor de kassa staat. 'Sorry hoor, ik ben nog even bezig!'

Het afrekenen gaat hem slecht af. Hij doet dat met een stompje potlood op een vodge papier. Hij telt de bedragen op en geeft er daarna een krul door.

'Geef maar en tientje' zegt hij, wanneer het € 12,40 was.

'Zo wordt je nooit rijk Harry!'

'Hoeft ook niet! Ik kan er van leven, wat wil je meer? Ik ga hier niet meer weg, ik ga hier pas weg wanneer ik tussen 6 planken kom te liggen.'

Maandag 29 augustus 2016 is het zover.

Zo is de geschiedenis: Harry Rauw, de middenstander die je overal mee helpt en daar niet rijk aan wil worden, is niet meer.

Er is nu een patisserie, een obesitas-zaak.

Vroeger was beter.